

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Hjemløs

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Hjemløs", i Goldschmidt, M. A.: *Hjemløs*, udg. af Mogens Brøndsted ; Harald Jørgensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, 1999, s. 503. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt03-shoot-idm139686918458688/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Hjemløs

Løvenhjem sagde: Formodenlig af Brændingen har denne Drik en delicios, tør Efersmag, der bestandig fordrer meer Drik.

For endelig at faae Otto drukket under Bordet gjorde han engang et sandt Mesterstykke med Tillavningen, og Selskabet sad om den store, hede Bowle.

Ja, er den ikke extra idag? spurgte Baronen og udbragte en Skaal.

Da Ottos Glas var fyldt paany, holdt han det imod Lyset, kvægede sine Øine og sagde endelig til Baronen:

See, Ægypterne troede paa Sjælevandringen, og der er vist ogsaa Noget i det. Har De aldrig mærket, at en Hund eller Kat pludselig og uden Grund viste Dem en underlig Kjærlighed? Det var maaskee en af Deres Forfædre, som i ustandsmæssig Skikkelse vilde meddele Dem en Hemmelighed, f. Ex. om en nedgravet Skat ....

Jo, Død og Pine, sagde Løvenhjem, saadan en Hund har jeg kjendt! Bare man dog kunde lære Hundesproget og faae Pengene!

Ja, der seer De, vedblev Otto; men det var forresten ikke det, jeg vilde sige. Nei, seer De, ligesom nu nogle Sjæle gaae ind i Dyr, saadan gaae naturligvis andre Sjæle ind i Planter. Det oversaae Ægypterne ganske og Pythagoræerne ikke mindre, da de for ikke at æde Sjæle besluttede at leve blot af Planter. Men de uskyldige Barnesjæle gaae i Lilier, Jomfruerne, der døde tidlig, gaae i de hvide Roser, de deilige Hustruer blive røde Roser ....

Guds Død! sagde Baronen, saadan en rigtig Provencerose! Det falder mig ind: jeg har kun een stor Synd paa min Samvittighed. Det var saadan en nydelig lille Kone med store, mørke Øine, og jeg gjorde ikke Cour ..... jeg kunde saa godt lide hende. Men nu gaaer hendes Mand og praler af, at jeg har villet forføre hans Kone – hun har pralet til ham! Uf, jeg er et slet Menneske!

Vel; de aandfulde Sjæle, see, de gaae i Viinstokken og Sukkerrotret, de vandre over til Vestindien, og saa komme de frem i Rommen. En eller anden kjærlig Sjæl ønsker at bevise mig noget Godt og titter til mig udaf Perlerne paa denne liflige Punsch – derfor føler jeg denne umodstaaelige Wahlverwandschaft, derfor higer jeg denne Drik efter mine Læber og gjør saadan en mærkværdig behagelig Virkning, bæver i alle mine Nerver, lokker mig endog om Middagen, naar det er schofelt at drikke Punsch. Den gode Sjæl